

ronsana

REVISTA D'INFORMACIO I FORMACIO LOCAL

NOVEMBRE - DESEMBRE 1977

SANTA EULALIA DE RONÇANA

ANY X

N.º 88

Per un Nadal de pau i joiosa austeritat

Coincidint amb les festes nadalenques us arriba un nou número de la revista RONSANA, que és el darrer de l'any.

Sembla que s'imposa una reflexió adient amb el Nadal. Hi han dos aspectes d'aquesta festa que tenen sempre actualitat, però que tal vegada aquest any s'haurien de subratllar amb més vigor i urgència.

Nadal vol dir pau. I vol dir també pobresa. El cant dels àngels en la primera nit de Nadal entronca amb el desig de pau que tot creient i tot home de bona voluntat experimenta en el fons més íntim d'ell mateix.

Aquest cant —«Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que el Senyor estima»— no parla tant dels homes que tenen bona voluntat com d'aquells homes envers els quals Déu té bona voluntat, estimació.

I aquests homes són tots. Potser no tots creuen en Déu o no tots creuen en Jesucrist, però segur que aquest missatge pot desvetllar el cor de molts, si no de tots, i almenys ajudar a entreveure que Déu, tal com ens l'ha donat a conèixer Jesucrist, no és estrany i aliè a les esperances profundes i nobles de l'home.

La pau no pot ser només una tornada que aquests dies acompanya les nostres cançons. La pau que Déu vol donar-nos no s'esgota certament en el nivell de la vida única, però també l'inclou.

Potser els qui llegim la revista no podem fer gran cosa per a aturar l'onada de terrorisme que darrerament es manifesta en diversos indrets. Però si que podem educar-nos nosaltres mateixos i educar els nostres per a la pau.

Seria trist que cerquéssim la solució de la violència en la mà dura, l'ordre rígid, la restricció de llibertats i de l'exercici dels drets, i prou.

La pau no és simplement l'absència de guerra o de violència, sinó un conjunt d'elements que permeten a les persones i als pobles d'exercir de manera cívica i constructiva els seus drets.

Una bona educació per a la pau, ha d'incloure tot això al costat del rebuig ferm a la violència, que com a destructora de la convivència ha de ser castigada.

És un bon tema per a reflexionar-hi creients i no creients, que hem de saber conviure com a ciutadans.

L'altre aspecte del Nadal que sembla urgent d'assenyalar és el de la pobresa.

Cert que Nadal és una festa. I com a tal festa necessita els seus elements simbòlics, els quals és normal que depassin els límits econòmics d'allò que és mínimament necessari per a viure. Perquè han de ser signe de la gratuïtat.

Déu ens ha enviat el seu Fill gratuïtament —no hem fet res per a merèixer-ho, per a poder-ho exigir— i tots sabem que estimar de veritat vol dir avançar-se a donar d'allò que tenim i fins i tot d'allò que som.

Però una cosa és fer alguns signes visibles d'aquesta gratuïtat, i l'altra és tirar la casa per la finestra, i fer grans despeses per a quedar bé, per a ser-ne recompensat amb la mateixa moneda o per a no ser menys que el veí.

Sembla que aquest any es regularà la despesa de llum als carrers limitant els horaris de les il·luminacions extraordinàries (i a ciutat també de les ordinàries, i això no sols per Nadal).

Serà bo que no ens dolguem d'una celebració més austera del Nadal, imposada a més pel moment actual de l'economia (molts treballadors potser no podran rebre la paga doble).

L'austeritat ens acostarà a l'autenticitat del Nadal i ens apartarà del perill de paganització d'aquestes festes. Però cal que aquesta austeritat l'acceptem de cor i n'anem fent norma de les nostres festes. Es poden fer detalls de bellesa, i pot existir un clima de festa sense perdre l'austeritat.

I, naturalment, no estaria bé que fóssim austers en la celebració del Nadal i opulents en la vida de cada dia durant l'any.

Els qui creiem en Jesucrist som els primers que ens hem d'avançar a donar-ne exemple. Perquè creiem en un Déu que quan s'ha fet home ha nascut en una menjadora i quan ha proclamat el seu missatge ens ha dit:

«Feliços els pobres!».

Bon Nadal